

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci

Ceasul fricii

Jeff Pippenger

2023-12-25

Frica lui Belșatar față de scrisul misterios nu se referă doar la moartea lui și la sfârșitul celui de-al șaselea regat al profeției biblice, ci și la momentul din istoria profetică atunci când frica pune stăpânire pe împărații pământului. Frica lor este produsă de „vântul de răsărit” al Islamului. Frica lor este ca a unei femei în durerile nașterii, identificând astfel o durere în creștere progresivă, care vine cu o repeziciune tot mai mare. Frica începe la „ceasul” ospățului lui Belșatar, deși a sosit inițial la 11 septembrie 2001. Din acel moment înainte, vânturile încep să scape din mâinile celor patru îngeri care le țin în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Lamentația pentru Tir pe care o identifică Ezechiel definește Tirul punând întrebarea profetică: „Ce cetate este ca Tirul, ca cea nimicită în mijlocul mării?”

Corăbiile Tarsisului cântau despre tine în târgul tău; și ai fost umplută și făcută foarte slăvită în mijlocul mărilor. Vâslașii tăi te-au adus în ape mari; vântul de răsărit te-a sfârâmat în mijlocul mărilor. Bogățiile tale și târgurile tale, marfa ta, marinarii tăi și cârmacii tăi, calafetașii tăi și cei ce se ocupă cu negoțul tău, și toți oamenii tăi de război care sunt în tine, și toată ceata ta care este în mijlocul tău, vor cădea în mijlocul mărilor în ziua prăpădului tău. Suburbiile se vor cutremura la sunetul strigătului cârmaciilor tăi. Și toți cei ce mânuiesc vâsla, marinarii și toți cârmacii mării vor coborî din corăbiile lor, vor sta pe uscat; și își vor face glasul auzit împotriva ta și vor striga cu amărăciune, își vor arunca țărână pe cap, se vor tăvăli în cenușă; și se vor rade cu totul pentru tine și se vor încinge cu saci, și vor plânge pentru tine cu amărăciune de inimă și cu jelire amară. Și în jalea lor vor ridica o tânguire pentru tine și vor jeli peste tine, zicând: Ce cetate este ca Tirul, ca cea nimicită în mijlocul mării? Când mărfurile tale ieșeau din mări, ai umplut multe popoare; ai îmbogățit pe împărații pământului cu mulțimea bogățiilor tale și a negoțului tău. În vremea când vei fi sfârâmată de mări în adâncurile apelor, marfa ta și toată ceata ta din mijlocul tău vor cădea. Toți locuitorii ostroavelor se vor îngrozi de tine, iar împărații lor vor fi cuprinși de spaimă, vor fi tulburați în înfățișarea lor. Negustorii dintre popoare vor șuiera asupra ta; vei fi o spaimă și nu vei mai fi niciodată. Ezechiel 27:25-36.

Tirul este cetatea, sau împărăția, pentru care negustorii pământului se tânguiesc cu amar și apoi întreabă: «Ce cetate este asemenea lui Tir?» Ei fac aceasta în „vremea” când cetatea este sfârâmată în mare. În Apocalipsa, capitolul optsprezece, desfrânata din Tir, care este desfrânata din Roma, care a săvârșit desfrânare cu împărații pământului, este identificată drept acea cetate mare a cărei judecată vine într-un ceas și într-o zi. Ea este cetatea care stârnește întrebarea profetică din partea împăraților și a negustorilor care se jelesc.

De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, și tânguirea, și foametea; și va fi cu desăvârșire arsă cu foc; căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă. Și împărații pământului, care au desfrânat cu ea și au trăit în desfătări împreună cu ea, o vor boci și o vor jelui, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe, de frica chinului ei, și zicând: Vai, vai,

cetatea cea mare Babilon, cetatea cea puternică! căci într-un ceas a venit judecata ta. Și negustorii pământului vor plânge și se vor tângui pentru ea, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa: mărfuri de aur, și de argint, și de pietre scumpe, și de mărgăritare, și de in subțire, și de purpură, și de mătase, și de stacojiu, și orice lemn de tuiă, și tot felul de vase de fildeș, și tot felul de vase din cel mai scump lemn, și de aramă, și de fier, și de marmură, și scortişoară, și miresme, și unguente, și tămâie, și vin, și untdelemn, și făină fină, și grâu, și vite, și oi, și cai, și care, și robi, și suflete de oameni. Și roadele după care tânjea sufletul tău s-au depărtat de la tine, și toate cele delicate și alese s-au depărtat de la tine, și nu le vei mai găsi nicidecum. Negustorii acestor lucruri, care prin ea s-au îmbogățit, vor sta departe, de frica chinului ei, plângând și tânguindu-se, și zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, care era îmbrăcată în in subțire, și în purpură, și în stacojiu, și împodobită cu aur, și cu pietre scumpe, și cu mărgăritare! Căci într-un ceas s-a prefăcut în nimic o atât de mare bogăție. Și orice cârmac, și toată mulțimea de pe corăbii, și corăbierii, și toți câți fac negoț pe mare, au stat departe, și au strigat, când au văzut fumul arderii ei, zicând: Ce cetate este asemenea acestei cetăți mari! Și și-au aruncat țărână pe capete, și au strigat, plângând și tânguindu-se, zicând: Vai, vai, cetatea cea mare, în care s-au îmbogățit toți cei ce aveau corăbii pe mare, din pricina scumpetei ei! căci într-un ceas a fost pustiită. Apocalipsa 18:8-19.

Desigilarea Apocalipsei lui Isus Hristos cuprinde solia Strigătului de la miezul nopții. Acea solie este a doua profeție din Ezechiel 37, care aduce la viață, ca o oștire puternică, oasele moarte și uscate care au zăcut pe străzi trei zile și jumătate. Acea solie este solia care cuprinde adevărul că Islamul este acela de care Domnul Se folosește pentru a aduce judecata executivă asupra Statelor Unite din pricina impunerii duminicii. Acea judecată sosește în "ceasul" marelui cutremur, care este, de asemenea, "ceasul" în care scrierea de mână a apărut pe peretele lui Belșatar. Scrierea de mână a produs frica, care este reprezentată ca luând în stăpânire pe toți împărații și negustorii, când structura economică a planetei Pământ este prăbușită de "vântul de răsărit" al Islamului, care s-a strecurat pe ascuns în împărăția lui Belșatar, prin "zidul" inferior, neglijat, dinspre sud.

„Cetatea” sau împărăția pentru care se jelesc împărații și negustorii și întreabă: „Care cetate este asemenea acestei cetăți mari?” este împărăția desfrânatei din Tir, care atunci își cântă cântările și săvârșește desfrânare cu chiar acei împărați. Toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii și sunt în consens unii cu alții, astfel încât negustorii din Ezechiel sunt aceiași negustori din capitolul optsprezece al Apocalipsei. De trei ori, în capitolul optsprezece din Apocalipsă, ei se jelesc „vai, vai”, pe când cetatea cea mare și structura financiară a planetei Pământ sunt dărâmate. Cuvântul grecesc tradus prin „vai” în acest pasaj este același cuvânt care este tradus de trei ori în Apocalipsa, capitolul opt, versetul treisprezece, unde este redat printr-un alt cuvânt englezesc.

Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care încă urmează să trâmbițeze! Apocalipsa 8:13.

Regii și negustorii jelesc distrugerea economiei lumii rostind cuvintele «vai, vai», însemnând «vai, vai», iar «Vaiul» este un simbol al Islamului. Frica ce îl cuprinde pe Belșatar și pe dregătorii lui când apare scrisul de pe perete este frica produsă atunci când structura economică a planetei Pământ este distrusă prin atacurile continue ale Islamului, pe care Dumnezeu le folosește ca

instrument providențial pentru a aduce judecata Sa executorie asupra celor ce beau vinul Babilonului, adică impunerea Duminicii. Acest adevăr este tema «poverii» din Isaia douăzeci și trei, privitoare la desfrânata din «Tir».

Prorocia împotriva Tirului. Urlați, corăbii ale Tarsisului; căci este pustiită, încât nu mai este casă, nici intrare; din țara Chitim li s-a făcut cunoscut. Tăceți, locuitori ai insulei, tu, pe care negustorii Sidonului, care trec peste mare, te-au umplut. Pe ape mari, sămânța Șihorului, secerișul râului, este venitul ei; și ea este o piață a neamurilor. Rușinează-te, o, Sidonule, căci marea a vorbit, chiar puterea mării, zicând: Nu am durerile nașterii, nici nu nasc copii, nici nu hrănesc tineri, nici nu cresc fecioare. Cum au fost la vestea despre Egipt, așa se vor îndurera cumplit la vestea despre Tir. Treceți în Tarsis; urlați, locuitori ai insulei. Este aceasta cetatea voastră veselă, a cărei vechime este din zile străvechi? Însăși picioarele ei o vor duce departe, ca să locuiască în pribegie. Cine a hotărât aceasta împotriva Tirului, cetatea încununată, ai cărei negustori sunt prinți și ai cărei târgoveți sunt cei cinstiți ai pământului? Domnul oștirilor a hotărât-o, ca să întineze trufia oricărei slave și să aducă în dispreț pe toți cei cinstiți ai pământului. Străbate-ți țara ca un râu, fiică a Tarsisului: nu mai este opreliște. El și-a întins mâna peste mare, a zguduit împărățiile; Domnul a dat poruncă împotriva cetății negustorești, ca să nimicească întăriturile ei. Și a zis: Nu te vei mai bucura, fecioară asuprită, fiică a Sidonului; scoală-te, treci la Chitim; nici acolo nu vei avea odihnă. Iată țara Caldeilor; poporul acesta nu era, până ce Asirianul a întemeiat-o pentru cei ce locuiesc în pustie: ei i-au ridicat turnurile, i-au înălțat palatele; iar el a adus-o la ruină. Urlați, corăbii ale Tarsisului; căci țaria voastră este pustiită. Și va fi în ziua aceea: Tir va fi uitat șaptezeci de ani, după zilele unui singur rege; iar după sfârșitul celor șaptezeci de ani, Tir va cânta ca o desfrânată. Ia o harpă, străbate cetatea, tu, desfrânato uitată; fă melodie plăcută, cântă multe cântări, ca să îți se aducă aminte. Și se va întâmpla, după sfârșitul celor șaptezeci de ani, că Domnul va cerceta Tirul, și ea se va întoarce la plata ei și va desfrâna cu toate împărățiile lumii de pe fața pământului. Și negoțul ei și plata ei vor fi sfințenie pentru Domnul: nu vor fi strânse, nici puse deoparte, căci negoțul ei va fi pentru cei ce locuiesc înaintea Domnului, spre hrană îndestulătoare și pentru îmbrăcăminte trainică. Isaia 23:1-18.

Perioada de șaptezeci de ani, care este ca «zilele unui singur împărat», este reprezentată de împărăția Babilonului, căci un împărat este o împărăție, iar Babilonul literal a domnit timp de șaptezeci de ani. Cei șaptezeci de ani ai Babilonului literal s-au încheiat în «ceasul» în care scrisul de mână a apărut pe pereții sălii de ospăț a lui Belșatar. Chiar în noaptea aceea a fost ucis, de puterea care a pătruns prin «zid» neobservată, căci el dădea un ospăț, bând vinul Babilonului, în timp ce orchestra lui Nebucadnețar cânta, iar desfrânata Tirului intona dulcea melodie, și Israelul apostat dansa și se închina.

Atunci teama i-a cuprins pe toți cei implicați, căci Dumnezeu „a ținut sfat împotriva Tirului” și „a hotărât” „să păteze mândria oricărei glorii și să aducă în dispreț pe toți cei onorați ai pământului.” Dumnezeu, așadar, „a zguduit împărățiile” prin „marele cutremur” al acelu „ceas”, căci Dumnezeu „a dat poruncă împotriva” împărăției „negustorești”, „să nimicească întăriturile ei.” În „ceasul” spaimii lui Belșatar, împărății și negustorii au început o căutare pentru a înțelege sensul cuvintelor de foc de pe zid. Moartea lui Belșatar este pe cale să se petreacă, dar în acel moment el încă

trăiește. Așadar a căutat să înțeleagă cuvintele tainice și a oferit răsplăți înțelepților, dacă ar putea tâlcui scrierea, dar nu s-a putut, căci înțelepții Babilonului întrebunțau o metodologie de studiu biblic care era o contrafacere a adevărului. Cuvintele tainice sunt asemenea vedeniei unei cărți pecetluite.

Atunci au intrat toți înțelepții împăratului; dar n-au putut citi scrierea și nici să facă cunoscută împăratului tâlcuirea ei. Atunci împăratul Belșatar s-a tulburat foarte, fața i s-a schimbat în el, iar dregătorii lui au rămas uluiți. Atunci împărăteasa, la auzul cuvintelor împăratului și ale dregătorilor lui, a intrat în casa ospățului; și împărăteasa a vorbit și a zis: Împărate, trăiește în veci! Să nu te tulbure gândurile tale și nici să nu ți se schimbe fața: Este un om în împărăția ta, în care este duhul dumnezeilor sfinți; și în zilele tatălui tău s-au aflat în el lumină, pricepere și înțelepciune, ca înțelepciunea dumnezeilor; pe care împăratul Nebucadnețar, tatăl tău — împăratul, zic, tatăl tău — l-a pus căpetenie peste magicieni, astrologi, haldeii și ghicitori; căci în același Daniel s-au găsit un duh ales, cunoștință și pricepere, tâlcuirea viselor, arătarea cuvintelor grele și dezlegarea nedumeririlor, căruia împăratul i-a pus numele Belșatar; acum să fie chemat Daniel, și el va arăta tâlcuirea. Atunci Daniel a fost adus înaintea împăratului. Și împăratul a vorbit și i-a zis lui Daniel: Ești tu acel Daniel, care ești dintre fiii robiei lui Iuda, pe care tatăl meu, împăratul, l-a adus din Iudeea? Am auzit chiar despre tine că duhul dumnezeilor este în tine și că în tine se află lumină, pricepere și o înțelepciune aleasă. Și acum, înțelepții, astrologii, au fost aduși înaintea mea, ca să citească această scriere și să-mi facă cunoscută tâlcuirea ei; dar n-au putut arăta tâlcuirea lucrului. Și am auzit despre tine că poți da tâlcuiri și dezlega nedumeriri; acum, dacă poți citi scrierea și să-mi faci cunoscută tâlcuirea ei, vei fi îmbrăcat în stacojiu și vei avea un lanț de aur la gâtul tău și vei fi al treilea stăpânitor în împărăție. Daniel 5:8-16.

Regina din palat nu era soția lui Belșatar, ci regina bunicului său, și ea știa cine putea citi scrisul de pe perete. Există, în împărăție, o biserică (căci, profetic, femeia este o biserică), care știa cine putea înțelege tainele lui Dumnezeu.

În palat se afla o femeie mai înțeleaptă decât toți ceilalți — regina bunicului lui Belșatar. În această strâmtorare, ea i s-a adresat împăratului în cuvinte care au adus o rază de lumină în întuneric. 'O, împărate, trăiește în veci', a zis ea, 'să nu te tulbure gândurile tale, nici să nu ți se schimbe fața. Este un om în împărăția ta în care este duhul dumnezeilor sfinți; și în zilele tatălui tău s-au găsit în el lumină, pricepere și înțelepciune, asemenea înțelepciunii dumnezeilor; pe care împăratul Nebucadnețar, tatăl tău, împăratul, zic, tatăl tău, l-a făcut mai mare peste magicieni, astrologi, caldeeni și ghicitori; ... acum să fie chemat Daniel, și el va arăta tâlcuirea.'

„Atunci Daniel a fost adus înaintea împăratului.” Siluindu-se să-și adune puterile și să-și arate autoritatea, Belșatar a zis: „Ești tu acel Daniel care ești dintre fiii robiei lui Iuda, pe care împăratul, tatăl meu, l-a adus din Iuda? Am auzit chiar despre tine că duhul dumnezeilor este în tine și că lumină, înțelegere și înțelepciune aleasă se află în tine.... Acum, dacă poți citi scrierea și îmi faci cunoscută tălmăcirea ei, vei fi îmbrăcat în stacojiu, vei avea un lanț de aur la gâtul tău și vei fi al treilea dregător în împărăție.”

Daniel nu a fost copleșit de înfățișarea împăratului, nici derutat ori intimidat de cuvintele lui. „Să fie darurile tale pentru tine,” i-a răspuns el, „și dă altuia răsplățile tale; totuși voi citi împăratului scrierea și îi voi face cunoscută tâlcuirea. O, împărate, Dumnezeul Cel Preaînalt i-a dat tatălui tău, Nebucadnețar, o împărăție, și măreție, și slavă, și cinste.... Dar când i s-a înălțat inima și i s-a împietrit duhul în mândrie, a fost detronat de pe scaunul lui împărătesc și i s-a luat slava.... Iar tu, fiul său, o, Belșatar, nu ți-ai smerit inima, deși știai toate acestea, ci te-ai înălțat împotriva Dumnezeului cerului; și au adus înaintea ta vasele Casei Lui, și tu, și dregătorii tăi, nevestele tale și țiitoarele tale ați băut în ele, și ai lăudat pe dumnezeii de argint și de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, care nu văd, nu aud, nici nu cunosc; iar pe Dumnezeul în a cărui mână este suflarea ta, și ale cărui sunt toate căile tale, nu L-ai slăvit.”

'Aceasta este inscripția care a fost scrisă: Mene, Mene, Tekel, Upharsin. Aceasta este tâlcuirea acestei scrieri: Mene: Dumnezeu ți-a numărat împărăția și i-a pus capăt. Tekel: Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit cu lipsă. Peres: Împărăția ta este împărțită și dată mezilor și perșilor.'

Daniel nu s-a abătut de la datoria sa. I-a pus înainte păcatul împăratului, arătându-i lecțiile pe care le-ar fi putut învăța, dar nu le-a învățat. Belșatar nu a luat aminte la evenimentele atât de semnificative pentru el. Nu a citit corect istoria bunicului său. Responsabilitatea cunoașterii adevărului fusese așezată asupra lui, dar lecția practică pe care ar fi putut-o învăța și aplica nu a fost luată la inimă; iar cursul acțiunii sale a adus rezultatul cert.

Acesta a fost ultimul ospăț al lăudăroșiei ținut de regele caldeean; căci Cel ce rabdă îndelung perversitatea omului pronunțase sentința irevocabilă. Belșatar Îl dezonorase în mare măsură pe Acela care îl înălțase ca rege, iar timpul lui de probă i-a fost luat. Pe când regele și nobilii lui erau în culmea ospețului lor dezământat, perșii au deviat Eufratul din albia sa și au mărșăluit în cetatea nepăzită. În timp ce Belșatar și dregătorii lui beau din vasele sacre ale lui Iehova și își lăudau dumnezeii de argint și de aur, Cirus și soldații lui stăteau sub zidurile palatului. „În noaptea aceea”, spune consemnarea, „a fost ucis Belșatar, regele caldeenilor. Și Dariu Medul a luat împărăția.” Bible Echo, 2 mai 1898.

În mijlocul crizei, regina (o biserică) a constatat existența unei surse capabile să identifice „Future for America”. Din nou, Daniel stă în sorțul lui pentru a-și împlini scopul la sfârșitul zilelor. Mărturia stindardului dată în cuptorul aprins de Șadrac, Meșac și Abed-Nego este acum dată de Daniel, întrucât el adaugă la linia adevărului că, în „ceasul” crizei legii duminicale, cei care reprezintă stindardul vor fi aduși înaintea autorităților statului pentru a depune mărturie pentru adevăr.

"Vă vor da în mâinile soboarelor, ... da, și înaintea dregătorilor și a împăraților veți fi aduși din pricina Mea, spre mărturie pentru ei și pentru Neamuri.' Matei 10:17, 18, R. V. Prigonirea va răspândi lumina. Slujitorii lui Hristos vor fi aduși înaintea marilor oameni ai lumii, care, altfel, poate că nu ar auzi niciodată Evanghelia. Adevărul le-a fost prezentat denaturat acestor oameni. Ei au ascultat învinuiri mincinoase cu privire la credința ucenicilor lui Hristos. Adesea, singurul lor mijloc de a cunoaște adevărata ei natură este mărturia celor care sunt aduși în judecată pentru credința lor. În timpul cercetării, aceștia sunt chemați să răspundă, iar judecătorii lor să asculte mărturia depusă. Harul lui Dumnezeu va fi revărsat asupra slujitorilor Săi pentru a face față nevoii ivite. 'Vi se va da,' zice Isus, 'chiar în ceasul acela ce să spuneți.

Căci nu voi sunteți cei ce vorbiți, ci Duhul Tatălui vostru care vorbește în voi.' Pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu luminează mințile slujitorilor Săi, adevărul va fi prezentat în puterea și prețioșia lui divină. Cei care resping adevărul se vor ridica să-i acuze și să-i asuprească pe ucenici. Dar, în pierdere și suferință, chiar până la moarte, copiii Domnului trebuie să arate blândețea Exemplului lor divin. Astfel se va vedea contrastul dintre agenții lui Satana și reprezentanții lui Hristos. Mântuitorul va fi înălțat înaintea cârmuitorilor și a poporului." Dorința veacurilor, 354.

Ca și în cazul celor trei vrednici, Daniel nu a fost interesat de niciun fel de daruri și nici nu a avut nevoie să-și repete ceea ce avea să spună. El a prezentat foarte simplu tâlcuirea celor „șapte vremuri”, reprezentate pe perete.

Vom continua relatarea despre Belșatar în articolul următor.

Cei care sunt necredincioși lucrării lui Dumnezeu sunt lipsiți de principialitate; motivațiile lor nu sunt de o asemenea natură încât să-i conducă să aleagă ceea ce este drept în toate împrejurările. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să simtă în orice moment că se află sub privirea angajatorului lor. Cel care a vegheat asupra ospățului sacrileg al lui Belșatar este prezent în toate instituțiile noastre, în camera de socoteli a negustorului, în atelierul particular; iar mâna fără sânge îți consemnează la fel de sigur neglijența, cum a consemnat judecata înfricoșătoare asupra împăratului hulitor. Osânda lui Belșatar a fost scrisă în cuvinte de foc: «Ai fost cântărit în cumpănă și ai fost găsit ușor»; iar dacă nu-ți împlinești obligațiile încredințate de Dumnezeu, osânda ta va fi aceeași. Mesaje către tineri, 229.